

Χρυσάνθη Παπασταφίδα
ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙΑ

Αθήνα 2024

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Χρυσάνθη Παπασταφίδα γεννήθηκε το 1984 στον Βόλο. Εκεί μεγάλωσε και πήγε σχολείο. Σπούδασε στην Αθήνα Οργάνωση και Διοίκηση Επιχειρήσεων και στη συνέχεια Marketing και Επικοινωνία. Το 2011 ξεκίνησε να δουλεύει στο χώρο της διαφήμισης ως κειμενογράφος και σήμερα είναι Διευθύντρια Δημιουργικού.

Το 2013 βρέθηκε στο Θέατρο Επί Κολωνών και παρακολούθησε "Συγγραφή θεατρικών έργων" με τον Ανδρέα Φλουράκη. Τα επόμενα 2 χρόνια ήταν μέλος της Συγγραφικής Ομάδας "Scene+" στο πλαίσιο της οποίας συμμετείχε σε τρεις θεατρικές performance: "Θείκά Αντικείμενα" (2018), "Επαναστατικά Αντικείμενα" (2018) και "Νεκρικά Αντικείμενα" (2019). Σήμερα παρακολουθεί τη «Σχολή Συγγραφικής Πυροδότησης» του Θεάτρου Πορεία που δημιουργήθηκε από τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Τηλέφωνο: 6984109959

Email: chrysanthi.papastafida@gmail.com

Το έργο αυτό γράφτηκε στο πλαίσιο του πρώτου κύκλου σπουδών της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2023 – Ιούνιος 2024) με εισηγητές τον Θανάση Τριαρίδη και την Κατερίνα Λουκίδου.

Το θεατρικό έργο ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙΑ της Χρυσάνθης Παπασταφίδα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου

υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η Καλλιόπη, ετών 48

Η Χαρά, ετών 34

Ο Άρης (γιος Καλλιόπης), ετών 18

Ο Νικόλας (γιος Χαράς), ετών 18

Η Μυρτώ, ετών 17

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Βρισκόμαστε σε ένα μικρό χωριό της Ελλάδας. Δύο γυναίκες είναι ιδιοκτήτριες μιας μικρής ταβέρνας. Οι άντρες τους ήταν βαριάρρηδες που λέγεται πως πνίγηκαν κι έτσι τώρα κάθε μία ζει μόνη με τον γιο της. Όλοι τις συζητάνε ως τις καλύτερες μαγείρισσες της περιοχής. Το πιο νόστιμο πιάτο της ταβέρνας τους είναι τα παπουτσάκια, με μια σάλτσα που δεν αφήνει κανέναν ασυγκίνητο. Λένε πως όποιος τη δοκιμάζει κλαίει πραγματικά από συγκίνηση. Τι είναι όμως αυτό που δένει αυτή την πικάντικη και γλυκιιά σάλτσα αλλά και τις δύο γυναίκες;

Ποια γέυση είναι πιο δυνατή; Αυτή του έρωτα, της εκδίκησης ή της συγχώρεσης;

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Βρισκόμαστε στην κουζίνα της ταβέρνας. Η Μυρτώ καθαρίζει πατάτες τραγουδώντας παράφωνα και η Χαρά ζυμώνει. Στον χώρο μπαίνει η Καλλιόπη φορτωμένη με τραπεζομάντηλα.

Μυρτώ: “Θεέ μου, τη δεύτερη φορά που θα ‘ρθω για να ζήσω... Όσο...”

Καλλιόπη: Ήμαρτον πρωί-πρωί με τα τραγούδια. Να ‘χες καμιά ωραία φωνή, να λέγαμε πως το αντέχουμε...

Χαρά: Άφησέ τη, βρε Καλλιόπη, είναι ωραίο το τραγούδι. Σάμπως εμείς δεν τραγουδούσαμε κάποτε; Έλα Μυρτούλα μου, μη στεναχωριέσαι. Πάμε!

Η Χαρά τραγουδάει μαζί της.

Μυρτώ/ Καλλιόπη: “Όσο η καρδιά κι αν λαχταρά... Δεν θα ξαναγαπήσω...”

Η Καλλιόπη χειροκροτά αργά και κάπως ειρωνικά.

Καλλιόπη: Μπράβο, κορίτσια. Πάμε να κάνουμε και τη δουλειά μας όμως σιγά-σιγά.

Μυρτώ: Εντάξει, δεν τραγουδάω άλλο. Θα σας θυμίσω τι πράγματα μας λείπουν από την κουζίνα. Τι λέτε;

Καλλιόπη: Α μπράβο, τώρα μιλάς σωστά. Άσε την πίστα και κάνε λίγο τη δουλειά σου.

Η Μυρτώ ανοίγει συρτάρια για να βρει το χαρτί με τις προμήθειες.

Χαρά: Αχ δεν θα σταματήσετε ποτέ εσείς οι δύο;

Καλλιόπη: Τι πράγμα;

Χαρά: Έτσι έκανες και μαζί μου, Καλλιόπη, όταν πρωτοανοίξαμε το μαγαζί. Μέχρι που δέσαμε. Για πάντα.

Καλλιόπη: Λες μια μέρα να γίνω κολλητή με τη Μυρτώ και να γίνουμε συνεταίρες;

Χαρά: Συντροφισσες, Καλλιόπη. Αυτό είμαστε εμείς. Και φίλες. Το ξέρεις κι αν μην το λες.

Καλλιόπη: Μάλιστα, συντροφισσα Χαρά.

Μυρτώ: Λοιπόν, τη βρήκα! Εδώ έχω τη λίστα για τις προμήθειες. Ακούστε... Πατάτες, ντομάτες, πελτές ντομάτας, δυο σακούλια χοντρό αλάτι, μελιτζάνες, κουρκουμά μην ξεχάσουμε...

Καλλιόπη: Σημείωσε και μερικά κοιόρια..

Χαρά: Κοιόρια; Τι να τα κάνουμε;

Καλλιόπη: Σκέφτομαι να φτιάξουμε κοιορόπιτα αύριο.

Χαρά: Κοιορόπιτα; Πώς σου 'ρθε;

Καλλιόπη: Έσφαξα χθες μια κότα για να την κάνω σούπα και λέω καιρό έχουμε να φάμε κανένα κοιόρι αρσενικό.

Χαρά: Από τη μια τα λυπάμαι και από την άλλη αυτή είναι η μοίρα τους. Και είναι και νόστιμα τα άτιμα...

Καλλιόπη: Έλα μωρέ Χαρά που τα λυπάσαι, έχουν ωραίο κρέας, μεστό και ζουμερό. Θα βάλουμε και πιπεριές, κρεμμύδια.. Γράφτα εσύ!

Μυρτώ: Γράφω: κρεμμύδια θα πάρω και φρέσκα θα πάρω και ξερά.

Καλλιόπη: ...και μαϊντανό - μην ξεχάσεις μικρό μου αηδόνι- και γραβιέρα μπόλικη και γλυκό μπουκόβο. Και όλο αυτό θα μπει σε μια ζύμη απ' τα χέρια της συντροφισσας εδώ. Στις ζύμες δεν την πιάνει κανείς, όλο το χωριό το λέει.

Χαρά: Είχα που να μοιάσω. Η μάνα μου ήταν η καλύτερη μαγειρίσσα που υπήρχε.

Μυρτώ: Στο χωριό;

Χαρά: Στον κόσμο όλο.

Καλλιόπη: Σε αντίθεση με τη δικιά μου. Βέβαια, έτσι έμαθα να σκοτώνω ζώα, να τα γδέρνω και να τα μαγειρεύω από 8 χρονών. Κάτι χάνεις, κάτι κερδίζεις σ' αυτή τη ζωή.

Χαρά: Και η συγχωρεμένη η μάνα της Μυρτούλας έφτιαχνε κάτι πίτες... να γλείφεις τα δάχτυλά σου.

Μυρτώ: Πιπερόπιτες, μαραθόπιτες, σπανακόπιτες. Όλα τα έκανε η μαμά πεντανόστιμα.

Καλλιόπη: Μέχρι που την πήρε ο καρκίνος και όλα τέλος.

Χαρά: Εντάξει, Καλλιόπη, τα ξέρουμε αυτά δεν χρειάζεται να μας τα θυμίζεις αυτά.

Μυρτώ: Δεν πειράζει, θεία. Και όταν δεν τα λέμε, δεν ξεχνιούνται.

Καλλιόπη: Καλά τα λέει η μικρή. Τα σημείωσες όλα, Μυρτώ;

Μυρτώ: Ναι ναι, νομίζω τα έχω όλα. Α, θυμήθηκα... Χρειαζόμαστε και μυρωδικά.

Καλλιόπη: Μυρωδικά; Τι μυρωδικά;

Μυρτώ: Ρίγανη, που εντάξει, θα τρίψω εγώ... κι από αυτή τη σκόνη, ξέρετε τη συγκινητικιά, που βάζετε στα παπουτσάκια.

Καλλιόπη: Α, αυτή η σκόνη... Ε ναι, Χαρά, κανόνισε να φέρεις αύριο.

Χαρά: Εντάξει, θα φέρω από το σπίτι.

Μυρτώ: Πάντως εγώ αυτό δεν το έχω καταλάβει. Θα μου πείτε δεν είμαι και κανένα μεγάλο μυαλό αλλά είναι δυνατόν να συγκινείται ο κόσμος με ένα πιάτο Παπουτσάκια;

Καλλιόπη: Έλα, χαζομάρες τώρα. Έρχονται από την πόλη που τρώνε μόνο μακαρόνια και πίτσα και μόλις φάνε ένα φαγητό της προκοπής υπερβάλλουν. Δεν θέλει πολύ ανάλυση...

Χαρά: Άσε που μπορεί να τους θυμίζει καμιά γιαγιά τους το φαγητό μας.

Μυρτώ: Ναι και όλοι το παθαίνουν μόνο με τα Παπουτσάκια...

Καλλιόπη: Ε τι να κάνουμε; Με τα σαρμαδάκια δεν το παθαίνουν!

Χαρά: Ποιος να ξέρει τι κουβαλάει καθένας στην ψυχή του; Τι τα σκαλίζουμε τώρα...

Η Καλλιόπη κοιτάζει το ρολόι της.

Καλλιόπη: Πω πω πέρασε η ώρα! Άντε κορίτσια, αρκετά. Έχουμε να ανοίξουμε κι ένα μαγαζί σε λίγο. Μην ξεχνάτε πως σήμερα είναι Κυριακή και θα είμαστε γεμάτες.

Μυρτώ: Μα κανείς δεν μαγειρεύει πια τις Κυριακές;

Καλλιόπη: Για το καλό το δικό μας, μάλλον όχι.

Η Καλλιόπη πιάνει ξανά τη στοίβα με τα τραπεζομάντηλα και τα δίνει στη Μυρτώ.

Καλλιόπη: Λοιπόν, εσύ πας να φτιάξεις τα τραπέζια, εσύ φουρνίζεις τις πίτες κι εγώ πάω να δω αν είμαστε εντάξει από μπίρες. Και να ανάψω και ένα κερι στην εκκλησία να μας πάει καλά ο μήνας. Έλα γυναίκες, τρέχουμε τώρα!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Βρισκόμαστε στην κουζίνα της Χαράς που φτιάχνει φανουρόπιτα. Στον χώρο είναι και ο γιος της ο Νικόλας που πίνει τον καφέ του και διαβάζει κριτικές για την ταβέρνα από τον υπολογιστή.

Νικόλας: “Πρωτόγνωρη συγκίνηση! Δεν περίμενα καθόλου τα συναισθήματα που ένιωσα σε αυτή τη μικρή οικογενειακή ταβέρνα. Τα πιάτα ήταν όλα νόστιμα μέχρι τη στιγμή που ήρθαν ΤΑ ΠΑ-ΠΟΥ-ΤΣΑ-ΚΙΑ. Ποιος να φανταζόταν πως η πρώτη πιρουριά θα με έκανε να κλαίω από συγκίνηση; Μπράβο στις κυρίες της κουζίνας! Σίγουρα θα επιστρέψω.” Αυτά έγραψε η πελάτισσα Μαριέττα πριν από δύο εβδομάδες, μάνα.

Χαρά: Καλοσύνη της και με το καλό να ξανάρθει η κυρία Μαριέττα.

Νικόλας: (γελάει) Θα της το πω.

Χαρά: Σαν να τα παραλέει, βέβαια, κι αυτή.

Νικόλας: Τι να σου πω, ρε μάνα; Ξέρεις και ξέρω πως δεν έχω δοκιμάσει ποτέ από αυτά τα παπουτσάκια.... Ούτε εγώ, ούτε ο Άρης της κυρίας Καλλιόπης.

Χαρά: Ωχ μην αρχίζεις πάλι τώρα, Νικόλα, τα ‘χουμε πει χίλιες φορές.

Νικόλας: Ναι και δεν αλλάζει τίποτα.

Χαρά: Μα στο έχω εξηγήσει: κι εσύ και ο Άρης είχατε δοκιμάσει μικροί και για 3 μέρες ήσασταν άρρωστοι. Πυρετός, εμετός, σπυράκια... Ο γιατρός είχε πει πως έχετε αλλεργία. Γανιάσαμε να σας κάνουμε καλά με την Καλλιόπη. Εγώ φταίω;

Νικόλας: Το ίδιο ποίημα τόσα χρόνια...

Χαρά: Νικόλα, σε παρακαλώ, με στεναχωρείς..

Νικόλας: Δηλαδή να πιστέψω την αλλεργία στα παπουτσάκια;

Χαρά: Μα για ποιο λόγο να σου πω ψέμα, αγόρι μου;

Νικόλας: Δεν ξέρω...

Χαρά: Έλα διάβασέ μου καμιά κριτική ακόμα μέχρι να τελειώσω με τη φανουρόπιτα.

Νικόλας: Εντάξει.... Το αφήνω για τώρα αλλά θα τα ξαναπούμε να ξέρεις.

Χαρά: Εμ δεν το έχω μάθει τόσα χρόνια; Έλα διάβαζε...

Νικόλας: Καλά.... Άκου αυτή: “Ό,τι και να φάτε εδώ είναι νόστιμο. Αλλά τα παπουτσάκια είναι 100% ηδονή” είπε η κυρία Νικολέτα πριν από μια εβδομάδα.

Χαρά: Μάλλον κάτι άλλο λείπει στην κυρία Νικολέτα αλλά την ευχαριστούμε. Αλήθεια, τους γράφεις από κάτω κανένα “ευχαριστώ” ή απλά τα κοιτάμε μεταξύ μας;

Νικόλας: Απαντάω, μάνα, μην ανησυχείς.

Χαρά: Δεν ανησυχώ ποτέ μαζί σου, Νικόλα μου.

Νικόλας: Α! Να, αυτό μιλάει για σένα.

Χαρά: Για μένα;

Νικόλας: “Θα ήθελα να φιλήσω τα χέρια της μαγείρισσας. Και να την πάρω σπίτι μου για να τρώω τέτοιο φαγητό κάθε μέρα” Αντώνης. Το έγραψε την προηγούμενη Παρασκευή.

Χαρά: Ο κύριος Αντώνης ακούγεται σαν να ψάχνει υπηρέτρια αλλά να ‘ναι καλά. Βάζουν τα γέλια και οι δύο.

Νικόλας: Καλά τα λες, μάνα.

Χαρά: Ε μα, αυτός γυναίκα να του μαγειρεύει ψάχνει.

Νικόλας: Εσένα λες ο πατέρας σε διάλεξε γιατί μαγειρεύεις καλά;

Χαρά: Τι τον θυμήθηκες τώρα τον πατέρα σου;

Νικόλας: Γιατί; Επειδή πέθανε τον ξεχάσαμε;

Χαρά: Ο πατέρας σου δεν με διάλεξε. Είχε πάντα δυσκολία στο να διαλέγει. Αλλά τι τα ψάχνεις. Τον πατέρα σου τον διάλεξα εγώ. Τον ερωτεύτηκα. Από εκείνη την πρώτη στιγμή που τον είδα με τη στολή του Ναυτικού. Μετά δεν είχα μάτια για

κανέναν άλλον. Ήμουν 16 και ήξερα πως αυτός θα είναι ο άντρας μου. Ό,τι και να συμβεί. Κι έτσι έγινε. Κι έτσι έγινες κι εσύ, καλέ μου.

Νικόλας: Μάνα, κάποια στιγμή θέλω να σε ρωτή-

Τη συζήτηση διακόπτει ο ήχος του κουδουνιού και η φωνή της Καλλιόπης.

Καλλιόπη: Χαρά! Εγώ είμαι, η Καλλιόπη.

Χαρά: Ναι ναι, μισό λεπτό σου ανοίγει ο Νικόλας. Πας λίγο, καλέ μου;

Νικόλας: Έρχομαι...

Ο Νικόλας σηκώνεται και επιστρέφει μαζί με την Καλλιόπη. Η Καλλιόπη κρατά ένα ταψί καλυμμένο με μια πετσέτα.

Καλλιόπη: Πώς είσαι, Νικόλα μου; Κιτρινωπό σε βλέπω.

Νικόλας: Μια χαρά είμαι, Καλλιόπη.

Καλλιόπη: Όλο σε μια οθόνη, βρε αγόρι μου... Δεν βγαίνεις καθόλου έξω;

Νικόλας: Βγαίνω-βγαίνω μην ανησυχείς.

Χαρά: Βγαίνει-βγαίνει, απλά ποτέ 8 με 11. Εκείνες τις ώρες κλειδαμπαρώνεται στο δωμάτιό του κάθε μέρα. Έχει κι αυτός τις περιέργειές του.

Καλλιόπη: Ε καλύτερα. Να βγαίνει το πρωί να τον βλέπει ο ήλιος, να τον βλέπουν και τα κορίτσια που είναι άντρας σωστός.

Χαρά: Τι μας έφερες εκεί;

Καλλιόπη: Έναν λαγό! Είναι η τυχερή σας μέρα! Ο Θανάσης που μένει δίπλα τον χτύπησε και μου τον έδωσε.

Χαρά: Καλλιόπη, δεν μας τα λες καλά... Μήπως σε κορτάρει ο Θανάσης;

Καλλιόπη: Βλακείες. Απλά είναι λιπόψυχος και δεν αντέχει να τον γδάρει.

Νικόλας: Να το σιοτώνει όμως το ζώακι αντέχει ο Θανάσης βλέπω...

Καλλιόπη: Τι έγινε, Νικόλα μου; Θα γίνεις κι εσύ από εκείνους που έρχονται στο μαγαζί και μας λένε “κάτι χωρίς κρέας έχετε”;

Νικόλας: Ας πούμε πως δεν μ’ αρέσει η βία.

Χαρά: Ούτε εμάς μας αρέσει, αγόρι μου.

Καλλιόπη: Ναι, αλλά μας αρέσει ο λαγός στιφάδο και το σνίτσελ με πουρέ και το κοτόπουλο με χυλοπίτες. Αυτά τρώγατε κι εσείς από μικρά.

Χαρά: Και γλείφατε και τα δάχτυλά σας κίολας...

Καλλιόπη: Και να μην ξεχνάμε πως σας μεγαλώσαμε πουλώντας κόνιορα κρασάτο και μοσχαράκι γιουβέτσι. Όχι μόνο βλήτα, ψωμί και φάβα.

Νικόλας: Ναι, αλλά αν δεν ξεπουλούσατε κάθε μέρα Παπουτσάκια, μπορεί να το είχατε κλείσει το μαγαζί. Τελospάντων, νομίζω πως είναι η κατάλληλη στιγμή για να ακούσω τη συμβουλή σου και να πάω μια βόλτα, Καλλιόπη. Τι λες;

Καλλιόπη: Λέω πως είσαι πανέξυπνος, αγόρι μου. Μακάρι να ήταν έτσι και ο Άρης αλλά εκείνος έχει πάντα αλλού το μυαλό του.

Χαρά: Μια χαρά είναι ο Άρης.

Καλλιόπη: Βέβαια, μην πούμε τίποτα για τον βαφτισιμιό.

Νικόλας: Εγώ λοιπόν, κορίτσια, σε αυτό το σημείο σας αφήνω να τα πείτε οι δυο σας.

Ο Νικόλας παίρνει το laftop και φεύγει από τον χώρο.

Καλλιόπη: Παίρνει και το “εργαλείο” μαζί του;

Χαρά: Ναι, δεν πάει πουθενά χωρίς αυτό.

Καλλιόπη: Μάλιστα...

Χαρά: Αλήθεια, δεν μου είπες. Πώς και μας έφερες δώρο τον λαγό;

Καλλιόπη: Σου είπα. Ο Θανάσης.

Χαρά: Καλλιόπη... την αλήθεια.

Καλλιόπη: Εντάξει. Ξέρεις για τι ήρθα...

Χαρά: Γιατί;

Καλλιόπη: Για να πάρω σκόνη για το μαγαζί.

Χαρά: Α, αυτό το “πράγμα” θες;

Καλλιόπη: Χαρά, μην αρχίζεις πάλι...

Χαρά: Εκεί το ‘χω βγάλει. Μέσα στην κόνικινη σακούλα έχει ένα τάπερ.

Καλλιόπη: Αυτή;

Η Χαρά αρχίζει να κινείται νευρικά στον χώρο. Έχει ένταση και θέλει να φωνάξει αλλά κρατιέται και μιλάει χαμηλόφωνα.

Χαρά: Ναι, πάρτη να τελειώνουμε. Έχει βρωμίσει όλο το σπίτι.

Καλλιόπη: Δεν μυρίζει τίποτα. Το ξέρουμε και οι δύο.

Χαρά: Βρωμάει και με ανακατεύει και τραγουδάει τα βράδια και...

Καλλιόπη: ...και μας έχει κάνει πλούσιες και γνωστές χιλιόμετρα μακριά..

Χαρά: Γιατί δεν την παίρνεις στο δικό σου σπίτι;

Η Καλλιόπη πιάνει το πρόσωπο της Χαράς.

Καλλιόπη: Τά 'χουμε πει. Τις μοιράσαμε τις δουλειές μας... πριν από χρόνια...

Το θυμάσαι;

Η Χαρά κοιτάζει αλλού.

Καλλιόπη: Φυσικά και το θυμάσαι...

Ο Νικόλας εμφανίζεται στον χώρο και οι γυναίκες σταματούν απότομα.

Νικόλας: Τι έγινε, κορίτσια; Γιατί τέτοια παγωμάρα;

Η Χαρά δεν ξέρει τι να απαντήσει.

Χαρά: Αγόρι μου, εγώ δεν...

Καλλιόπη: Να, η μάνα σου.

Νικόλας: Τι έκανε πάλι;

Καλλιόπη: Επιμένει. Να κάνει τον λαγό λαδορίγανη. Ενώ ο λαγός πρέπει να γίνεται μόνο στιφάδο. Εσύ τι λες;

Νικόλας: Εγώ λέω να πάρω το μπουφάν μου και να εξαφανιστώ. Πώς σας ακούγεται;

Καλλιόπη: Άντρας... Δεν περίμενα κάτι καλύτερο.

Νικόλας: Καλλιόπη...

Χαρά: Άσ' την, από αγάπη στα λέει. Νικόλα μου.

Καλλιόπη: Εγώ όλα από αγάπη τα λέω. Με ξέρει η μάνα σου.

Η Καλλιόπη πάει δίπλα στη Χαρά και της χτυπάει φιλικά την πλάτη.

Καλλιόπη: Στάσου, κύριε όχι-βία-στους-λαγούς, θα κατέβω μαζί σου μέχρι το σπίτι.

Χαρά: Καλλιόπη, να έρθετε αύριο με τον Άρη, να φάμε όλοι μαζί το μεσημέρι.. Θα έχουμε στιφάδο.

Καλλιόπη: Μ' αρέσεις γιατί σιέφτεσαι πάντα σοφά, βρε Χαρά μου. Στα δάχτυλα του ενός χεριού μάς παίζει η μάνα σου, Νικόλα.

Νικόλας: Μπα, δεν είναι τέτοια αυτή. Είναι αθώα. Πάμε;

Καλλιόπη: Ναι, κάτσε να πάρω κάτι για το μαγαζί και πάμε.

Η Χαρά γνέφει “γεια”. Ο Νικόλας φεύγει από τον χώρο μαζί με την Καλλιόπη.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Βρισκόμαστε στην κουζίνα της ταβέρνας. Η Μυρτώ κάνει λάντζα και σιγομουρμουρά ένα τραγούδι καθώς λιχνίζεται στον ρυθμό του. Παίρνει μια πετσέτα της κουζίνας και κάνει πως χορεύει. Εκείνη τη στιγμή μπαίνει στον χώρο ο Άρης. Όμορφος και παιχνιδιάρης. Στην πλάτη του έχει ένα backpack και στα χέρια του ένα κιβώτιο με πράγματα.

Ο Άρης παρατηρεί τη Μυρτώ να λιχνίζεται και χαζογελά. Εκείνη δεν έχει καταλάβει πως ο Άρης βρίσκεται στον χώρο. Αρχίζει να τη χειροκροτά αργά και σταθερά. Εκείνη τρομάζει, τον κοιτά και σταματά γεμάτη ντροπή.

Μυρτώ: Άρη! Πότε μπήκες; Γιατί ήρθες; Τι κάνεις εδώ; Θεέ μου, τι ντροπή!

Άρης: Πω πω ερωτήσεις... Λοιπόν: μπήκα πριν λίγο, ήρθα για να φέρω κάτι προμήθειες που μου 'δωσε η μάνα μου και σε χαζεύω που κουνιέσαι ξεδιάντροπα εν ώρα εργασίας. Νομίζω τα απάντησα όλα.

Μυρτώ: Ρε Άρη!

Ο Άρης αφήνει το κιβώτιο με τα πράγματα και συνεχίζει με παιχνιδιάρικο ύφος τη συζήτηση.

Άρης: Και τώρα έχω κι εγώ μία ερώτηση: πού έμαθες να χορεύεις έτσι, Μυρτούλα;

Μυρτώ: Εεεε δεν χορεύα. Απλά κουνιόμουν, να πέρα-δώθε. Έσερνα τα πόδια μου.

Άρης: Μάλιστα... Και πέρα και δώθε... Δεν μας τα λες καλά...

Μυρτώ: Όχι όχι, μια χαρά στα λέω.

Άρης: Δηλαδή δεν είσαι εσύ η κοπέλα που χάζευα να χορεύει το προηγούμενο Σάββατο στη χώρα;

Μυρτώ: Μπα, δεν ήμουν εγώ, κάποιος λάθος κάνεις.

Άρης: Μα σου έμοιαζε...

Μυρτώ: Α-α-αποκλείεται. Μπερδεύεσαι, βρε Άρη.

Άρης: Το φαντάστηκα...

Μυρτώ: Ε είδες που στο είπα, θα το φαντάστηκες!

Άρης: Φαντάστηκα πως θα πήγαινες να με βγάλεις τρελό γι' αυτό έβγαλα μερικές φωτογραφίες. Για να δούμε....

Ο Άρης βγάζει το κινητό του. Η Μυρτώ παγώνει.

Άρης: Για έλα κοντά, Μυρτούλα.

Μυρτώ: Δεν χρειάζεται...

Άρης: Έλα που σου λέω, να δεις μια κοπελίτσα που σου μοιάζει.

Μυρτώ: Ε συμβαίνει καμιά φορά.

Άρης: Λες ε; Εδώ όμως μάλλον μιλάμε για σωσία... Έλα να δεις, μη με φοβάσαι.

Η Μυρτώ πηγαίνει προς το μέρος του και κοιτάει στο κινητό. Κλείνει τα μάτια με απογοήτευση και ντροπή.

Άρης: Λοιπόν, θα το παραδεχτείς ή να ρωτήσω και τη θεία σου;

Μυρτώ: Ωχ όχι, μην το πεις στη θεία Χαρά. Ξέρεις... είναι υπερπροστατευτική μαζί μου.

Άρης: Ξέρω ξέρω...

Μυρτώ: Θα με μαρτυρήσεις;

Άρης: Δεν θα σε μαρτυρήσω... αν μου δώσεις εσύ κάτι.

Μυρτώ: Εγώ; Τι να σου δώσω;

Άρης: Κάτι που δεν έχω πάρει ακόμα...

Η Μυρτώ ντρέπεται. Νιώθει άβολα αλλά και κολακευμένη.

Μυρτώ: Δεν... δεν ξέρω αν έχω κάτι τέτοιο. Έχω λες...;

Άρης: Σίγουρα το έχεις. Κι αν μου το δώσεις... χάνονται οι φωτογραφίες...

Μυρτώ: Αλήθεια λες;

Άρης: Φυσικά.. Και πάμε και μαζί το επόμενο Σάββατο στη χώρα. Τι λες;

Μυρτώ: Λέω ναι...

Άρης: Τέλεια! Άρα απόψε μου κρατάς μία μερίδα παπουτσάκια και την κρύβεις από τη μάνα μου και τη νονά μου. Και δεν τους λες τίποτα.

Μυρτώ: Άρη, είσαι τρελός; Αυτό δεν γίνεται!

Άρης: Είπες “ναι”...

Μυρτώ: Αφού ξέρεις πως δεν επιτρέπεται να φας παπουτσάκια. Ούτε εσύ, ούτε ο Νικόλας.

Άρης: Καλά που το είπες. Θα του πω να’ ρθει να δοκιμάσει κι αυτός επιτέλους.

Μυρτώ: Αποκλείεται. Θα με σκοτώσουν οι μανάδες σας.

Άρης: Έλα λες και είμαστε μωρά. Καμιά μανούλα δεν θα μάθει τίποτα και δεν θα πάθει τίποτα.

Μυρτώ: Δεν το κάνω. Αποκλείεται.

Άρης: Θα το κάνεις και δεν θα καταστραφεί κανείς. Μόνο οι φωτογραφίες σου...

Μυρτώ: Πώς έμπλεξα έτσι...

Άρης: Λοιπόν, πρέπει να φύγω. Αφήνεις τα παπουτσάκια σε εκείνο το ντουλάπι. Και αφήνεις και την πόρτα της κουζίνας ξεκλειδωτή για να μπω το βράδυ.

Μυρτώ: Είσαι τρελός!

Άρης: Ναι και μάλλον γι’ αυτό σου αρέσω!

Ο Άρης της δίνει ένα πεταχτό φιλί. Η Μυρτώ ταραίζεται.

Άρης: Κάν’ τα όλα όπως είπαμε και ετοιμάσου το Σάββατο για φιγούρες

Ο Άρης φεύγει ευδιάθετος κάνοντας μια χορευτική φιγούρα.

Η Μυρτώ κοιτάει προς τα κουζίνα και απευθύνεται σαν να υπάρχει άνθρωπος στον χώρο.

Παίρνει βαθιές ανάσες.

Μυρτώ: Πες μου, μάνα, εσύ τώρα τι κάνουμε. Που βέβαια αν ήσουν εδώ θα μου έλεγες να μείνω στα αυγά μου. Αφού θα με είχες ξεμαλλιάσει που ήμουν για χορό μέχρι τις 5. Α ρε μαμά, ας ζούσες κι ας έχανα και την κοτσίδα μου.

Η Μυρτώ περπατάει πέρα-δώθε από ανησυχία.

Μυρτώ: Λοιπόν το αποφάσισα: θα βάλω στην άκρη ένα πιάτο φαΐ να φάνε τα παιδιά, δεν είναι αμαρτία. Αμαρτία είναι που τόσα χρόνια δεν έχουν δοκιμάσει τέτοια νοστιμιιά επειδή είχαν αλλεργία μικρά. Και στην τελική, κανείς δεν θα το μάθει. Μόνο η κατσαρόλα...

Η Μυρτώ πιάνει μια κατσαρόλα στα χέρια της σαν να είναι το κεφάλι ανθρώπου και τη χαιδεύει.

Μυρτώ: Και που ξέρεις.. Μπορεί μετά να κάνω κάποια μικρή αμαρτία με τον Άρη... και να του δώσω κι εγώ ένα φιλάκι.

Η Μυρτώ φιλάει με πάθος την κατσαρόλα.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η Χαρά και η Καλλιόπη βρίσκονται στην κουζίνα και δουλεύουν εντατικά. Ξαφνικά μπαίνει στον χώρο η Μυρτώ ταραγμένη και της πέφτει ο άδειος δίσκος που κρατούσε στα χέρια της.

Καλλιόπη: Τι θα γίνει, Μυρτώ; Θα μας το γιρεμίσεις το μαγαζί;

Μυρτώ: Μάλλον όχι εγώ αλλά οι πελάτες έξω. Καλά, δεν τους ακούσατε που ουρλιάζανε;

Χαρά: Γιατί, τι συνέβη;

Η Μυρτώ πιάνει το κεφάλι της και παίρνει βαθιές εισπνοές.

Καλλιόπη: Μίλα, για τον Θεό!

Μυρτώ: Γινόταν χαμός έξω, δεν μπορώ να ηρεμήσω!

Καλλιόπη: Θα πεις ή θα σε αρπάξω από το μαλλί;

Χαρά: Ηρεμήστε και οι δύο! Μυρτώ, πες μας.

Μυρτώ: Πήγα μια μερίδα Παπουτσάκια, στο τραπέζι δίπλα στην πόρτα, εκεί που κάθισε το ζευγάρι με τους ξένους και το μωρό.

Καλλιόπη: Ναι στο 15.

Μυρτώ: Αυτό να! Μα, δεν ξέρω πώς να το περιγράψω...

Καλλιόπη: Και; Τι έγινε;

Μυρτώ: Καθώς μάζενα τα τραπέζια που είχαν αδειάσει δίπλα...

Καλλιόπη: ...το 2 και το 3..

Μυρτώ: ...ακριβώς, αρχίζω να ακούω κάτι λυγμούς.

Καλλιόπη: Εντάξει, αυτό συμβαίνει συχνά.

Μυρτώ: Ναι, αυτό έχει συμβεί. Αυτό που ακολούθησε όμως, εγώ δεν το έχω ξαναδεί.

Καλλιόπη: Δηλαδή;

Μυρτώ: Οι λυγμοί άρχισαν να γίνονται ακόμα πιο έντονοι... Άρχισε να τους κόβεται η ανάσα... Και το μωρό στο καρότσι, βλέποντας του γονείς να κλαίνε άρχισε να κλαίει κι εκείνο.

Χαρά: Τι να κάνει κι αυτό το δόλιο...

Μυρτώ: Η μάνα το πήρε αγκαλιά και μέσα στους λυγμούς της άρχισε να το βυζαίνει. Αλλά το κλάμα της γινόταν ακόμα πιο δυνατό. Και του άντρα της. Κι έβγαζαν κραυγές οι άνθρωποι σαν να είναι ζώα. Μόνο που το θυμάμαι τρέμω.

Καλλιόπη: Και μετά; Τι έγινε; Μίλα!

Μυρτώ: Εκεί είναι που τρόμαξα: σιγά-σιγά το κλάμα άρχισε να μετατρέπεται σε γέλιο.

Καλλιόπη: Έλα Χριστέ και Άγιε μου Σπυρίδωνα, που έλεγε κι η μάνα μου.

Μυρτώ: Έκλαιγαν και γελούσαν μαζί. Δεν το έχω ξαναδεί αυτό.

Χαρά: Και το μωρό;

Μυρτώ: Το είχαν αφήσει σε μια άκρη και ήρθε μπουσουλώντας σε μένα.

Χαρά: Πού το πήγες;

Μυρτώ: Το άφησα στον μεγάλο καναπέ της σάλας, ανάμεσα στα μαξιλάρια, και ήρθα εδώ.

Καλλιόπη: Τώρα τι κάνουν μέσα;

Μυρτώ: Είναι ξαπλωμένοι στο πάτωμα, αγκαλιά, χαμογελαστοί. Σαν να λυτρώθηκαν από τόσα δάκρυα και γέλια. Τι θα κάνουμε;

Καλλιόπη: Λύτρωση και μαλακίες. Πάλι καλά που είχαν φύγει οι άλλες παρέες.

Μυρτώ: Δεν ξέρω τι λέτε αλλά κάτι πρέπει να κάνετε. Εγώ φοβάμαι να πάω πάλι εκεί.

Χαρά: Ησύχασε, θα φτιάξω εγώ κάτι και θα ηρεμήσουν γρήγορα.

Η Χαρά πηγαίνει λίγο πιο πέρα βάζει ζεστό νερό από ένα τσαγερό και ετοιμάζει κάτι με βότανα.

Καλλιόπη: Φόβος και βλακείες. Θα πας, δεν είναι δαιμονισμένοι.

Μυρτώ: Αν τους έβλεπες, δεν θα έλεγες το ίδιο.

Καλλιόπη: Να σου πω... Είχαν τίποτα περιεργό τα παπουτσάκια;

Μυρτώ: Όχι, τα κλασικά: μελιτζάνες, ντοματούλα, πιπεριές...

Καλλιόπη: Δεν εννοώ από υλικά. Είχαν κάποια περιεργή μυρωδιά;

Μυρτώ: Μύριζαν έντονα αλλά ρώτησα τη Χαρά και μου είπε πως απλά της είχε πέσει λίγο περισσότερη σκόνη, απ' αυτή την κόκκινη που βάζετε.

Καλλιόπη: *(Μουρμουρίζει η Καλλιόπη)* Τη σκρόφα, το 'κανε...

Η Χαρά έρχεται με τις δύο κόμπες και τις δίνει στη Μυρτώ.

Χαρά: Έλα Μυρτώ, έτοιμο το ρόφημα. Πήγαινέ το, παιδί μου, στους ανθρώπους και θα τους ηρεμήσει σε ένα λεπτό.

Μυρτώ: Μακάρι. Και φτιάξτε μου κι εμένα ένα τέτοιο.

Καλλιόπη: Να σου πω... Κάλεσε και το ταξί, και πες του να τους πάρει από την πίσω πόρτα.

Μυρτώ: Γιατί;

Καλλιόπη: Να τους στείλουμε από εκεί που ήρθαν. Μην κυκλοφορούν έτσι και μας πιάσει το χωριό στο στόμα του.

Μυρτώ: Εντάξει, θα το φροντίσω...

Η Μυρτώ φεύγει από την κουζίνα. Η Χαρά κάνει πως συνεχίζει να δουλεύει ενώ η Καλλιόπη είναι γεμάτη επιθετικότητα και κοιτάει προς το μέρος της.

Καλλιόπη: Τι πήγες κι έκανες, Χαρά;

Χαρά: Τι να έκανα;

Καλλιόπη: Γιατί κλαίγανε, γελούσαν και φιλιόντουσαν σαν γιόμενοι αυτοί;

Χαρά: Γιατί να ξέρω εγώ;

Καλλιόπη: Τι έβαλες στα Παπουτσάκια;

Χαρά: Ό,τι βάζω πάντα.

Καλλιόπη: Είσαι σίγουρη; Πόση σκόνη έβαλες;

Χαρά: Τι θέλεις, Καλλιόπη; Σου είπα να την πάρεις από το σπίτι μου. Βρωμάει. Αφού δεν την παίρνεις, έβαλα τη διπλάσια δόση σήμερα να τελειώνει αυτό το πράγμα.

Καλλιόπη: Τι έκανες λέει;

Χαρά: Θα την πάρεις εσύ σπίτι σου; Θα τη μαγειρεύεις εσύ;

Καλλιόπη: Εγώ το μερίδιό μου το έκανα.

Χαρά: Ποιος το λέει αυτό;

Καλλιόπη: Το λένε αυτά τα δύο χέρια που γδάρανε και λιάσανε. Και το είπαμε κι εμείς πριν 10 χρόνια. Όταν αποφασίσαμε να κερνάμε στον κόσμο αυτό που μας έκανε να κλαίμε. Να κλάψουν κι άλλοι. Κι εμείς να γελάμε. Θυμάσαι;

Χαρά: Δεν θέλω να θυμάμαι τίποτα.

Η Χαρά την πλησιάζει και την πιάνει από τον ώμο.

Καλλιόπη: Να φρεσκάρεις τη μνήμη σου, Χαρά μου. Γερνάς μάλλον και χάνεις το μυαλό σου. Και σταμάτα να παίρνεις πρωτοβουλίες. Δεν το έκανες ποτέ, γιατί να το κάνεις τώρα;

Χαρά: Αλλιώς τι θα γίνει;

Καλλιόπη: Τι μπορεί να γίνει; Τίποτα δεν θα γίνει...

Η Καλλιόπη βγάζει την ποδιά της και φωνάζει προς τα έξω. Η Χαρά είναι σιωπηλή και αμήχανη.

Καλλιόπη: Μυστώ, όλα καλά;

Η Καλλιόπη παίρνει βάζει ένα καρβουνάκι μέσα σε ένα θυμιατήρι.

Καλλιόπη: Πάω να δω τι γίνεται και να θυμιατίσω. Εσύ καλύτερα να πας στο σπίτι σου.

Η Καλλιόπη φεύγει από τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μέσα στο σκοτάδι, ο Άρης μπαίνει στην κουζίνα της ταβέρνας. Ψάχνει για τα Παπουτσάκια. Εκείνη τη στιγμή του χτυπάει την πόρτα ο Νικόλας και του ανοίγει.

Άρης: Παρακαλώ! Έχετε κάνει την κρατήση των δώδεκα;

Νικόλας: Φυσικά. Είναι στο όνομα “ο γιος της Χαράς”.

Άρης: Ω μα ναι! Πώς δεν σας γνώρισα...

Τα δύο αγόρια ξεσπούν σε γέλια και χαιρετιούνται φιλικά και κάπως παιδιάστικα.

Νικόλας: Για πες, τι έγινε; Τι σκαρώνεις εδώ βραδιάτικα;

Άρης: Μάντεψε...

Νικόλας: Ωχ... Ελπίζω δεν θα έχει να κάνει με βίζιτες ή κάτι άλλο που θα μας ρουφάει λεφτά.

Άρης: Όχι ρε συ... Αυτά δεν έχουν πλάκα πια.

Ο Άρης ψάχνει λίγο στον πάγκο, στο σημείο που είχε υποδείξει στη Μυρτώ, και εμφανίζει ένα βαθύ πιάτο καλυμμένο με αλουμινόχαρτο.

Άρης: Ορίστε!

Νικόλας: Τι είναι αυτό;

Άρης: Αυτή είναι η μέρα, ή μάλλον η νύχτα, που θα δοκιμάσουμε τα Παπουτσάκια!

Νικόλας: Θα αστειεύεσαι φυσικά!

Ο Νικόλας σηκώνει λίγο το αλουμινόχαρτο για να δει το περιεχόμενο του πιάτου.

Νικόλας: Πώς το έκανες αυτό, ρε; Έπεισες την Καλλιόπη;

Άρης: Είσαι τρελός; Σε είχα για τον έξυπνο της παρέας... Ξέρουμε και οι δύο πως αν η μάνα μου μάθει πως κρατώ ένα πιάτο με Παπουτσάκια, θα μου κόψει τα χέρια από τη ρίζα.

Νικόλας: Καλά και η δικιά μου θα ‘κανε...

Άρης: Η δικιά σου το περισσότερο που θα έκανε θα ήταν να έκλαιγε και να σου έκανε μούτρα.

Νικόλας: Δίκιο έχεις... Έτσι είναι η Χαρά. Για πες τώρα; Πού τα βρήκες αυτά;

Άρης: Η Μυρτώ.

Νικόλας: Η Μυρτώ τι; Τόλμησε αυτή η αθώα μικρή να παρακούσει τις αφεντικίνες της για τα μάτια σου και μόνο;

Άρης: Να ξέρεις πως δεν είναι καθόλου αθώα και καθόλου μικρή... Την είδα στη χώρα να είναι ένα σωστό έξαλλο θηλυκό και...

Νικόλας: ... και της έταξες έρωτες φαντάζομαι...

Άρης: Όχι, έκανα κάτι πιο ξεκούραστο. Την έβγαλα μερικές φωτογραφίες και την έχω στο χέρι.

Νικόλας: Ωχ ειβιασμός; Δεν μας σταματάς να με ειπλήσεις.

Άρης: Ε όχι και ειβιασμός. Θα μας βοηθούσε, μωρέ... Αλλά εντάξει, της είπα πως θα πάμε και για χορό μεθαύριο.

Νικόλας: Αυτό λέγεται δόλος, φίλε μου.

Άρης: Τι να σου πω... Εγώ ξέρω ότι ήταν ένας πολύ καλός τρόπος για να δοκιμάσουμε επιτέλους τον «απαγορευμένο» καρπό: παπουτσάκια από τα χέρια της Χαράς και της Καλλιόπης. Έτοιμος;

Νικόλας: Δεν είμαι σίγουρος...

Άρης: Τι εννοείς; Δεν έχεις περιέργεια να φας επιτέλους αυτό που φέρνει δάκρυα σε όσους το δοκιμάζουν;

Νικόλας: Εντάξει, τα βρίσκω υπερβολές αυτά. Τα διαβάζω κάθε μέρα... αλλά ξέρεις...

Άρης: Δεν ξέρω, ρε φίλε. Τόσα χρόνια μας απαγορεύουν οι μανάδες να τα φάμε και τώρα που τα φέρνω μπροστά σου μου κάνεις την παρθένα;

Νικόλας: Ε να... έγινε και αυτό το μεσημέρι με το ζευγάρι των ξένων...

Άρης: Εννοείς που έπαθαν τρέλα κι έκλαιγαν και γελούσαν και φασωνόντουσαν και μετά τους μάζεψε το ταξί;

Νικόλας: Ναι, αυτό. Βλέπω στα κελήδησε όλα η Μυρτώ.

Άρης: Καλά εγώ πιστεύω πως είναι υπερβολές των γυναικών. Είδε η Μυρτώ ένα ζευγάρι να συγινείται και να χαϊδεύεται κι έπαθε σοκ γιατί είναι ακόμα παρθένα (όχι για πολύ). Και μετά οι μανάδες μας έβαλαν σάλτσες. Αφού τις ξέρεις, μωρέ...

Νικόλας: Λες ε; Και οι αλλεργίες μας;

Άρης: Πιστεύεις ακόμα το παραμύθι, ρε Νικόλα; Πως φάγαμε 5 χρονών Παπουτσάνια, πρηστήγαμε και δεν πρέπει να ξαναφάμε ποτέ; Τόσα χρόνια έχουμε φάει όλα τα υλικά που έχουν τα Παπουτσάνια: μελιτζάνες, ντοματούλα, πιπεριές και δεν έχουμε πάθει τίποτα!

Νικόλας: Έχεις δίκιο. Ποιος ξέρει τι φοβούνται κι έχουν φτιάξει αυτή την ιστορία.

Άρης: Ε γυναίκες είναι, κάτι θα είχαν στο μυαλό τους. Θα φάμε καμιά ώρα;

Νικόλας: Ας το κάνουμε. Πιάσε πιρουνία και μπίρες.

Άρης: Αυτός είσαι!

Ο Άρης κορδώνεται και παίρνει ύφος σερβιτόρου μαγαζιού υψηλού επιπέδου. Μιλάει καθώς στρώνει ένα υποτυπώδες τραπέζι και ανοίγει μια μπίρα.

Άρης: Αγαπητέ Κύριε Γιε της Χαράς, ξέρετε το σέρβις στο κατάστημά μας είναι το καλύτερο που θα βρείτε. Για εμάς η ικανοποίησή σας είναι πάνω από όλα. Εδώ και η μπίρα σας στην τέλεια θερμοκρασία.

Ο Νικόλας του απαντά με το ίδιο ψευτοσοβαρό ύφος ενώ σηκώνει το ποτήρι της μπίρας για να δει το χρώμα του σαν να είναι ακριβό κρασί.

Νικόλας: Σας ευχαριστώ. Θα το επιβεβαιώσω στην κριτική που θα αφήσω.

Γελάνε και οι δύο και τσουγκρίζουν ποτήρια.

Άρης: Λοιπόν, φίλε, στην υγεία μας! Ήρθε η ώρα να ενηλικιωθούμε.

Τα δύο αγόρια σηκώνουν τα πιρούνια και δοκιμάζουν. Μουγκρίζουν από νοστιμιά και ικανοποίηση.

Άρης: Να τρώει η μάνα και του παιδιού να μη δίνει. Μα ποια μάνα γαμώτο δεν αφήνει το παιδί της να φάει αυτό το ποίημα...

Νικόλας: Μάλλον εκείνη που δεν θέλει να το κακομάθει.

Άρης: Ή εκείνη που δεν θέλει να μάθει ο γιος της όλες τις απολαύσεις που κρύβονται γύρω του...

Νικόλας: Εντάξει, μην είμαστε άδικοι. Έμειναν κι οι δύο απότομα χήρες. Και δεν είναι πως είχαν μελετήσει και τις αρχές της παιδαγωγικής...

Από τη φωνή του Άρη καταλαβαίνουμε πως έχει συγκινηθεί έντονα.

Άρης: Εκείνες χήρες κι εμείς χωρίς πατεράδες, ρε Νικόλα. Σ' ένα βράδυ. Σ' ένα γαμημένο βράδυ.

Ο Νικόλας έχει αρχίσει κι εκείνος να συγκινείται.

Νικόλας: Ακόμα τη θυμάμαι που ήρθε κίτρινη, σαν πεθαμένη, να με πάρει απ' το σχολείο... και μόλις μπήκαμε στο σπίτι μου το είπε... “Νικόλα μου, ο πατέρας σου πνίγηκε με τη βάρκα. Τη βρήκαν άδεια μέσα στη θαλασσοταραχή. Τώρα έχω μόνο εσένα”. Και μετά μου είπε πως μέσα σ' αυτή τη βάρκα ήταν και ο φίλος του, ο δικός σου πατέρας. Κρίμα να μη βρουν ποτέ τα σώματά τους.

Τα δύο αγόρια έχουν αρχίσει να κλαίνε. Ο Άρης σηκώνεται από την καρέκλα του, κλαίει και χτυπάει το χέρι του στο τραπέζι ενώ βρίζει ψιθυριστά.

Άρης: Γαμημένη ζωή... Πουτάνα θάλασσα... Όλα λάθος... Λάθος...

Μαλακίες...

Παράλληλα ο Νικόλας έχει πιάσει το κεφάλι του και κουνιέται με μια μικρή ένδειξη αυτισμού ενώ κλαψουρίζει. Ξαφνικά χτυπάει και εκείνος το χέρι του στο τραπέζι. Τα δυο αγόρια κοιτιούνται και βάζουν τα γέλια. Κάτι σαν γέλιο και κλάμα μαζί.

Άρης: Είσαι ο καλύτερός μου φίλος... Το ξέρεις;

Νικόλας: Κι εσύ, κι ας μη στο έχω πει ποτέ...

Άρης: Ε, οι άντρες δεν τα λένε αυτά...

Το γέλιο τους γίνεται πιο έντονο.

Νικόλας: Κι εμείς είμαστε ΑΝΤΡΕΣ!

Άρης: Με “Α” κεφαλαίο!

Νικόλας: Άρη...

Άρης: Έλα, φίλε μου!

Τα γέλια του Νικόλα έχουν κοπάσει και πλησιάζει τον Άρη.

Νικόλας: Νομίζω πως σ’ αγαπώ, ρε... Ούτε αυτό το ‘χουμε πει ποτέ...

Και τα γέλια του Άρη έχουν ηρεμήσει.

Άρης: Κι εγώ σ’ αγαπώ, φίλε μου.

Οι δύο άντρες βρίσκονται ο ένας σε απόσταση αναπνοής από τον άλλο.

Νικόλας: Σαν φίλο;

Άρης: Σαν τον καλύτερό μου φίλο...

Ο Άρης παίρνει αγκαλιά τον Νικόλα, του φιλάει το μάγουλο και μετά τα χείλη.

Άρης: Σαν τον καλύτερό μου άνθρωπο...

Οι δύο άντρες μένουν αγκαλιά και χαϊδεύουν ο ένας την πλάτη του άλλου.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Βρισκόμαστε στο σπίτι της Χαράς. Είναι ξημέρωμα. Ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα.

Η Χαρά εμφανίζεται και πάει να ανοίξει την πόρτα.

Χαρά: Ποιος είναι ακόμα δεν ξημέρωσε;

Η Χαρά επαναλαμβάνει την ερώτηση πιο αργά και πιο δυνατά.

Χαρά: Ποιος είναι;

Πηγαίνει στην πόρτα και ανοίγει δειλά. Εμφανίζεται η Καλλιόπη.

Καλλιόπη: Καλημέρα, ελπίζω να μη σε ξύπνησα.

Χαρά: Τι έγινε, Καλλιόπη; Ούτε τα κοκόρια δεν έχουν ακουστεί.

Καλλιόπη: Ήθελα να τα πούμε εδώ, όχι στο μαγαζί. Μη μας κρυφακούει η μικρή.

Χαρά: Καλά έκανες τότε. Κι εγώ ήθελα να τα πούμε. Απλά ας μη φωνάζουμε, κοιμάται ακόμα ο Νικόλας μου.

Καλλιόπη: Δεν υπάρχει λόγος για φωνές. Καταλαβαίνω πως μετάνιωσες για όλο αυτό που προκάλεσες χθες.

Χαρά: Δεν έχω μετανιώσει για κάτι.

Καλλιόπη: Τι εννοείς;

Χαρά: Καλλιόπη στο έχω πει ξεκάθαρα αλλά δεν λες να το καταλάβεις.

Καλλιόπη: Να καταλάβω τι;

Χαρά: Θέλω να τελειώνουμε μ' αυτή τη σκόνη. Δεν αντέχω! Βρωμάει η ζωή μου όλη.

Καλλιόπη: Ωστε τώρα δεν αντέχεις άλλο;

Χαρά: Εδώ και μήνες δεν αντέχω άλλο. Και η σκόνη θα έπρεπε να έχει τελειώσει. Δεν ξέρω τι γίνεται.

Καλλιόπη: Δηλαδή τόσα χρόνια που ζούσε και σε κεράτωνε ο άντρας σου το άντεχες;

Χαρά: Τι συζητάμε τώρα;

Καλλιόπη: Όταν σε χτυπούσε κι έτρεχες να κρυφτείς στο μπάνιο άντεχες;

Χαρά: Σταμάτα... Γιατί μου το κάνεις αυτό;

Καλλιόπη: Μα αφού άντεχες... Έκρυβες τα σημάδια κι έκανες την καλή σύζυγο.

(Η Καλλιόπη σηκώνεται από την καρέκλα και αρχίζει να γυρίζει γύρω από το τραπέζι)

Χαρά: Ό,τι έγινε, έγινε. Τελείωσαν όλα πια...

Καλλιόπη: Δεν τελείωσαν έτσι απλά...

Χαρά: ...και θα τελειώσει και η σιόνη σύντομα. Θέλω να συνεχίσω τη ζωή μου.

Καλλιόπη: Μα τη συνεχίζεις, τι σε εμποδίζει;

Χαρά: Εσύ!

Καλλιόπη: Εγώ;

Χαρά: Άκου, Καλλιόπη, τα έχω αποφασίσει όλα και γι' αυτό ήθελα να σου μιλήσω.

Καλλιόπη: Τι εννοείς;

Χαρά: Σε έναν μήνα φεύγει ο Νικόλας για να σπουδάσει, θα φύγω κι εγώ.

Καλλιόπη: Αυτό το φανταζόμουν, χρειάζεται βοήθεια για να στήσει καινούριο σπίτι.

Χαρά: Δεν θα πάω μαζί του, θα μετακομίσω στην Αθήνα και θα πιάσω δουλειά στο εστιατόριο που δουλεύει ο ξάδερφός μου. Το έχω κανονίσει και με περιμένουν. Αυτό ήθελα να σου πω.

Καλλιόπη: Πότε τα κανόνισες όλα αυτά πίσω από την πλάτη μου;

Χαρά: Δεν το έκανα κρυφά...

Καλλιόπη: Είσαι ένα φίδι...

Χαρά: Καλλιόπη, δεν ξέρεις τι λες.

Καλλιόπη: Τόσα χρόνια έλεγες πως έχουμε η μία την άλλη και τώρα με παρατάς και πας να κάνεις τη ζωούλα σου!

Χαρά: Θέλω να ζήσω ελεύθερη επιτέλους!

Καλλιόπη: Εσύ ελεύθερη κι εγώ ΤΙ;

Η Καλλιόπη χτυπάει τη Χαρά και εκείνη πέφτει κάτω.

Χαρά: Τι έκανες;

Καλλιόπη: Το κάνω για να σε προστατεύσω. Πρέπει να μείνεις εδώ, μαζί μου.

Η Καλλιόπη πάει να τη σηκώσει από κάτω αλλά η Χαρά τραβιέται. Εκείνη τη στιγμή μπαίνει ο Νικόλας που επιστρέφει στο σπίτι. Οι ήρωες παγώνουν και κοιτούν ο ένας τον άλλον.

Νικόλας: Τι γίνεται εδώ;

Καλλιόπη: Η μάνα σου ζαλίστηκε κι έπεσε.

Χαρά: Νικόλα, πού ήσουν; Νόμιζα πως κοιμόσουν.

Νικόλας: Άσε με μένα τώρα. Είσαι καλά; Να φωνάξω τον γιατρό;

Χαρά: Μια χαρά είμαι, τώρα πήγαινα μέσα να ξαπλώσω. Θα κατέβω αργότερα στο μαγαζί.

Η Χαρά πηγαίνει στην κρεβατοκάμαρα.

Καλλιόπη: Φεύγω κι εγώ, Νικόλα μου. Ξεκίνησα αχάραγο σήμερα τις δουλειές γιατί είναι πολλές και δεν προλαβαίνω. Να προσέχεις τη μάνα σου.

Νικόλας: Ναι, θα μείνω όλη μέρα στο σπίτι σήμερα.

Η Καλλιόπη βγαίνει από τον χώρο και αφήνει τον Νικόλα μόνο του.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Η Καλλιόπη μπαίνει στη σκηνή φουριόζα, ψάχνοντας κάτι. Έχει τα μαλλιά της μαζεμένα με τσιμπιδάκια και φοράει ένα λευκό μακρύ νυχτικό. Τα πόδια της είναι γυμνά.

Καλλιόπη: Αν είναι δυνατόν! Μα πού μπορεί να πήγανε όλες οι μαύρες νυχτικιές μου; Σήμερα το πρωί τις άπλωσα με τα ίδια μου τα χέρια. Ή ήταν χθες; Αυτές οι τρέλες της Χαράς με έχουν αποσυντονίσει. Θα κάνω ένα τσιγάρο να χαλαρώσω.

Η Καλλιόπη ανάβει ένα τσιγάρο. Φυσάει τον καπνό και κοιτάει το σώμα της.

Καλά που βρήκα αυτή τη λευκή. Δεν θα με δει και κανένας μέσα στο σπίτι. Γιατί αλλιώς δεν θέλει και πολύ να αρχίσουν να λένε πως της σάλεψε της Καλλιόπης και κυκλοφορεί σαν τη νύφη.

Βέβαια, κάπως έτσι ήμουν και στον γάμο μου. Απλά, 20 χρόνια μικρότερη.

(Πιάνει το στήθος της) Αυτά ήταν πιο πάνω... *(Πιάνει τη λεκάνη της)* Αυτά ήταν πιο μέσα... *(Πιάνει το πρόσωπό της)* Αυτά ήταν πιο φρέσκα... Και μπροστά στο γαμήλιο τραπέζι τόσος κόσμος...

Η Καλλιόπη κοιτάει το κοινό.

Σαν να το βλέπω μπροστά μου. Άνθρωποι κάθονται ο ένας δίπλα στον άλλον.

Σοβαροί, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω μου, έτοιμοι να με κριτικάρουν, λες και είναι αμαρτία που έχω περάσει τα 30 και δεν έχω παντρευτεί ακόμα. Α να! Εσύ μοιάζεις με τη Θεία μου τη Λούλα... Εσύ με το Μαράκι του Διωνά... Κι εσύ! Ίδιος ο Θόδωρας, ο αγαπημένος μου ξάδελφος. Ήταν μπρατίμι στον γάμο μου. Χόρευε και έπινε όλο το βράδυ, το καμάρι μου. Στο τέλος του γλεντιού, πιάνει το πρόσωπο του άντρα μου, το φέρνει κοντά του και του λέει... Πήρες το καλύτερο κορίτσι. Αν την πικράνεις, θα σε σκοτώσω. Τι να το κάνεις, ο Θόδωρας πέθανε από το συκώτι του μετά από δύο χρόνια. Δεν μπόρεσε να κρατήσει την υπόσχεσή του όταν χρειάστηκε.

Εγώ το βράδυ του γάμου κάθομαι σαν άγαλμα στην καρέικλα μου, δίπλα στον άντρα που με διάλεξε. Σηκώνομαι μόνο μια φορά: για να τον χειροκροτήσω που χορεύει ζεϊμπέκιο.

Η Καλλιόπη κοιτάζει στο κοινό.

Θυμάσαι Θεία Λούλα; Δίπλα μου ήσουν. Όταν κάθομαι ξανά, έρχεται δίπλα μου εκείνη η τσαχπίνα που μένει απέναντι από το πατριό μου. Τη λένε Χαρά κι έχει παντρευτεί έναν φίλο του άντρα μου κανά δυο μήνες πριν από μένα. Μου λέει “Καλλιόπη μόνο εγώ ξέρω πώς νιώθεις. Έτσι αμίλητη και ακίνητη ήμουν κι εγώ στον γάμο μου. Αλλά δεν είναι κρίμα να θυμάσαι πως στον γάμο σου περίμενες να τελειώσει; Και τι θες να κάνω, της λέω. Εκείνη με πιάνει από το χέρι και με σηκώνει να χορέψουμε! Βουρλιζόμαστε μαζί στο κέντρο της πλατείας σαν να ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που χορεύουμε. Μάλλον ήταν. Και από εκείνη τη μέρα είμαστε φίλες. Συντροφισσες σε αυτή τη ζωή.

Η Καλλιόπη κάθεται και κοιτάει το τσιγάρο της.

Έναν Σεπτέμβρη ανοίγουμε την ταβέρνα μας. Μόνο εκείνη μπορεί να αντέξει τις ιδιοτροπίες μου και μόνο εγώ μπορώ να αποφασίζω και για τις δυο μας. Μέχρι που φτάνει εκείνη η Δευτέρα και σβήνουν όλα. Και οι ζωές μας έγιναν μία.

Η Καλλιόπη σβήνει το τσιγάρο της.

Είναι πρωί και είμαι στην κουζίνα του μαγαζιού. Η Χαρά χιμάει και μου λέει ακαταλαβίστικα πράγματα, δεν βγάζω νόημα. Ήταν σαν φοβισμένο ζώο. Με πιάνει απ’ το μπράτσο και με τραβάει έξω. Ποιος; Η Χαρά, Θεία Λούλα, που δεν έχει δύναμη να κουνήσει ούτε το τσουβάλι με το ρύζι. Φτάνουμε έξω από το σπίτι της, παίρνει βαθιά ανάσα και μου κάνει νόημα να μη μιλήσω.

Η Καλλιόπη φέρνει το δάχτυλο στα χείλη της για να γίνει ησυχία.

Ανοίγουμε αθόρυβα την πόρτα και μπαίνουμε. Ακούγονται βογγητά από το υπνοδωμάτιο. Δεν πάει, όμως, το μυαλό μου σε αυτό που θα αντικρίσω. Η Χαρά

κλωτσάει την πόρτα με το πόδι της και ανοίγει με θόρυβο. Και ξέρεις τι βλέπω,
Θεία Λούλα;

Η Καλλιόπη κλείνει τα μάτια της. Τα ξανανοίγει.

Τον άντρα μου, εκείνον που χόρευε ζεϊμπέκικο και τον χειροκροτούσαμε μαζί, να
είναι αγκαλιά με τον άντρα της Χαράς και να φιλιούνται σαν νιόπαντροι.

Η Καλλιόπη κλείνει ξανά τα μάτια της.

Αναρωτιέμαι: γιατί πρέπει να το εγώ δω αυτό; Εκείνη τη στιγμή θέλω να βγάλω τα
μάτια μου και την καρδιά μου. Η Χαρά είναι θολωμένη. Ακόμα δεν μπορώ να
καταλάβω πως ένα τόσο γλυκό πλάσμα μπορεί να μετατραπεί σε ζώο. Ουρλιάζει,
βγαίνει έξω από το δωμάτιο κι επιστρέφει με την καρραμπίνα του άντρα της. Κλαίει
και γελάει μαζί. Σημαδεύει και...

Μπαμ. Μπαμ. Μπαμ. Μπαμ. Τέσσερις σφαίρες και δεν ακούγεται τίποτα μετά. Η
ερημιά έξω απ' το σπίτι συνεχίζει να είναι ερημιά.

*Εμφανίζεται η Χαρά με λευκή νυχτιά. Είναι χαμογελαστή και κατευθύνεται προς την
Καλλιόπη.*

Χαρά: Θα πεις, λοιπόν, τι έγινε μετά;

Καλλιόπη: Τι κάνεις εδώ;

Χαρά: Δεν είμαι εδώ. Το μυαλό σου και το τσιγάρο που έστριψες με έχουν φτιάξει
για να μη νιώθεις μόνη.

Η Χαρά ξαπλώνει στα πόδια της Καλλιόπης σαν παιδί που ακούει παραμύθι.

Καλλιόπη: Οι άντρες μας είναι νεκροί κι εμείς καθόμαστε όρθιες πάνω από τα
δύο ματωμένα κορμιά. Κοιταζόμαστε, σου σκουπίζω τα δάκρυα και σε παίρνω
αγκαλιά για να μη φοβάσαι.

Η Καλλιόπη παίρνει αγκαλιά τη Χαρά και συνεχίζει να εξιστορεί.

Χαρά: Πάλι καλά τα παιδιά είναι στο σχολείο.

Καλλιόπη: Πάλι καλά. Σου ζητάω να μου φέρεις το μεγάλο μαχαίρι και τον
μπαλτά από την κουζίνα. Μου παίρνει περίπου 2 ώρες να τους βολέψω και να τους

βάλω σε σακούλες. Βλέπεις ήταν νταβραντισμένοι άντρες και οι δύο. Φτιάχνουμε καφέ, σίγουρα της παρηγοριάς, και μετά πάμε οι τέσσερις μας την τελευταία μας βόλτα, μέχρι την αποθήκη του συγχωρεμένου του παππού μου. Τέρμα θεού. Εκεί μένω όλη μέρα για να τους γδάρω, να τους απλώσω και να τους λιάσω σαν τομάτες στον ήλιο.

Χαρά: Κι εγώ πάω και παίρνω τα παιδιά από το σχολείο σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Όπως κάθε Δευτέρα.

Καλλιόπη: Μετά από μερικές μέρες κάνω τα σώματα σκόνη και τους περνάω από σίτα. Πλέον μοιάζουν με πούδρα και γίνονται καρύκειμα στο αγαπημένο τους φαγητό, τα Παπουτσάκια.

Χαρά: Το λιμενικό βρίσκει τη βάρκα τους παρατημένη μεσοπέλαγα. Μας λένε πως είναι σαν να τους κατάπιε η θάλασσα. Τα σώματα δεν θα βρεθούν ποτέ.

Καλλιόπη: Ήταν τόσο δύσκολο να βάλουμε τη βάρκα μέσα στη θάλασσα και να κολυμπήσουμε μετά προς τα έξω. Θυμάσαι; Αλλά έπρεπε.

Χαρά: Πιστεύεις πως τους βασανίζουμε;

Καλλιόπη: Όχι. Μας βασάνιζαν και μας ξεφτίλιζαν κάθε μέρα όσο ζούσαν και στο τέλος μας έσβησαν και σαν γυναίκες.

Χαρά: Κι εκείνοι άνθρωποι ήταν. Με αδυναμίες και πάθη. Γι' αυτό...

Καλλιόπη: Γι' αυτό κι έπρεπε να τιμωρηθούν, καλή μου.

Η Καλλιόπη ξαπλώνει δίπλα στη Χαρά και αποκοιμείται στη μέση της σκηνής. Η Χαρά την κοιτάει και της χαϊδεύει τα μαλλιά.

Χαρά: Αναρωτιέμαι... πώς γίνεται να κοιμάσαι τόσο εύκολα μετά από όσα έχουμε κάνει; Εκτός κι αν σε κούρασαν οι τύψεις και το βάρος της ψυχής. Εγώ δεν έχω κοιμηθεί λεπτό τα τελευταία δέκα χρόνια. Μπορεί να κλείνουν τα βλέφαρα αλλά τα μάτια βλέπουν κι ο νους δεν σταματά. Νομίζω πως σε μια νύχτα γέρασα και κάθε μέρα που περνά τη νιώθω χρόνο γι' αυτό δεν απαντώ όταν με ρωτούν την

ηλικία μου. Κι ο κόσμος νομίζει πως κρύβω χρόνια. Άλλα πράγματα κρύβω αλλά πού να το πω.

Η Χαρά κοιτάει προς το κοινό.

Ξέρεις... έχω να κοιτάζω καθρέφτη από εκείνο το πρωί γιατί δεν μπορώ να με αντικρισω. Αλήθεια, πώς με βλέπεις εσύ που έχεις να με δεις χρόνια;

Η Χαρά πιάνει μια χτένα από το τραπέζι της Καλλιόπης και αρχίζει να χτενίζεται κοιτώντας το κοινό.

Χαρά: Έμαθα να χτενίζω τα μαλλιά μου χωρίς να κοιτιέμαι, απλά με την αφή, και να βγαίνω στον κόσμο κοιτώντας πάντα χαμηλά, σπάνια στα μάτια, μην τυχόν και καταλάβουν την ντροπή μου. Η μεγαλύτερη ντροπή δεν είναι που ο άντρας μου αγάπησε άλλον άντρα, άλλωστε άνθρωποι ήταν και οι δύο, τι να κάνουν αν αγαπήθηκαν; Ντρέπομαι που δεν το δέχτηκα γιατί με είχαν μάθει πως ο άντρας πρέπει να είν' "άντρας", κι ας σε μειώνει... κι ας ξενοκοιμάται με άλλες γυναίκες... κι ας σε χτυπά... κι ας μετράει τον εαυτό του σαν άνθρωπο ανώτερο, σαν τον Αδάμ που απλά σε κόψανε από το πλευρό του.

Η Χαρά πηγαίνει κοντά στην κοιμισμένη Καλλιόπη και την σκεπάζει.

Χαρά: Ήρθε η ώρα να φύγω, αγαπημένη, για να ξεκινήσω από την αρχή. Θέλω να κοιμηθώ ξανά και να κοιτάζω τον κόσμο στα μάτια, κι αν είμαι τυχερή, να ξαναχαμογελάσω μια μέρα. Μη μου θυμώσεις, σ' αγαπώ αλλά αυτό δεν μου αρκεί πια.

Η Χαρά φεύγει από τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Η Χαρά κάνει δουλειές στην κουζίνα του σπιτιού της. Η Καλλιόπη μπαίνει δειλά κρατώντας στα χέρια της ένα γυάλινο μπουκάλι με λικέρ.

Καλλιόπη: Να μπω ή θα με διώξεις;

Χαρά: Με τρώμαξες, μωρέ Καλλιόπη.

Καλλιόπη: Συγγνώμη, δεν ήθελα.

Χαρά: Με τι ορέξεις έρχεσαι;

Καλλιόπη: Ανακωχής και συμφιλίωσης.

Χαρά: Πέρανα μέσα τότε, μην κάθεσαι εκεί.

Καλλιόπη: Ευχαριστώ. Είναι μέσα ο Νικόλας;

Χαρά: Όχι, έχει ξεπορτίσει πάλι. Όλο ραντεβουδάκια βγαίνει τώρα τελευταία αλλά δεν μου λέει με ποια.

Καλλιόπη: Νέος είναι. Κι ο Άρης τα ίδια κάνει.

Χαρά: Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο.

Καλλιόπη: Ας αφήσουμε τα αγόρια και ας μιλήσουμε για τα δικά μας. Τόσες μέρες δουλεύουμε στο μαγαζί σαν να είμαστε δυο ξένες. Καλά που υπάρχει και η Μυρτώ.

Χαρά: Ήθελα χρόνο, κι εσύ το ίδιο. Δεν σου κρατάω θυμό, καταλαβαίνω πως είναι απότομο για σένα. Δεν θέλω να φύγω σε δυο βδομάδες και να είμαστε μαλωμένες.

Καλλιόπη: Φεύγεις, Χαρά μου, και αυτό με πληγώνει. Αλλά χαίρομαι που θέλεις να είμαστε μονιασμένες.

Χαρά: Κι εγώ χαίρομαι που το ξανασκεφτήκες. Θα δεις, θα έρθεις κι εσύ στην Αθήνα, θα κάνουμε βόλτες, θα σε φιλοξενήσω. Θα είναι όλα υπέροχα. Τι είναι αυτό που κρατάς;

Καλλιόπη: Α! Είχα φτιάξει ένα λικέρ και σιέφτηγα πως να το δοκιμάσεις.

Χαρά: Τι ωραία! Η χαζή τις τελευταίες μέρες στο μαγαζί πίστευα πως με μισούσες. Και να που εσύ ετοιμάζεις φίλεμα. Θα κάνουμε και πρόποση;

Καλλιόπη: Νομίζω πως επιβάλλεται.

Χαρά: Περιμένε να μας βγάλω τα καλά τα ποτήρια.

Η Χαρά βγάζει δυο περίτεχνα ποτήρια και τα γεμίζει με το λικέρ.

Χαρά: Έτοιμες!

Καλλιόπη: Σε τι να ευχηθούμε;

Χαρά: Στην ελευθερία! Ή μάλλον όχι... στις μέρες που θα έρθουν!

Καλλιόπη: Πολύ καλά...

Σηκώνουν και οι δύο τα ποτήρια τους και τσουγκρίζουν καθώς φωνάζουν “στις μέρες που θα έρθουν!”. Η Χαρά γελάει και πίνει ενώ η Καλλιόπη ίσα που βρέχει τα χείλη της και την παρακολουθεί.

Χαρά: Είναι τόσο γλυκό! Θα πιω άλλο ένα.

Καλλιόπη: Και καλά θα κάνεις.

Η Χαρά ξαναβάζει στο ποτήρι της, ξανατσουγκρίζουν και κάνει μια δική της πρόποση.

Χαρά: Στη φιλία!

Καλλιόπη: Στη φιλία, λοιπόν.

Η Χαρά ξαναβάζει στο ποτήρι της και πίνει λίγο. Σηκώνεται και παίρνει αγκαλιά την Καλλιόπη.

Χαρά: Καλλιόπη μου, θα μου λείψεις πολύ. Ήσουν το στήριγμά μου πάντα.

Καλλιόπη: Κι εμένα θα μου λείψεις, Χαρά. Δεν φαντάζεσαι πόσο.

Χαρά: Καλά δεν θα εξαφανιστώ από προσώπου Γης. Θα έρχομαι να σε βλέπω και να βοηθάω στο μαγαζί.

Καλλιόπη: Μη δίνεις υποσχέσεις που μπορεί να μην κρατήσεις.

Χαρά: Αλήθεια σου λέω.

Καλλιόπη: Εντάξει, Χαρά μου.

Η Χαρά σηκώνεται και κουνάει τη φούστα της.

Χαρά: Έλα να χορέψουμε! Όπως τότε στον γάμο σου!

Καλλιόπη: Πού το θυμήθηκες; Έχουμε μεγαλώσει πια, ξέρεις.

Οι δυο γυναίκες πιάνονται από τα χέρια και χορεύουν. Μοιάζουν τόσο χαρούμενες.

Χαρά: Καλλιόπη, θέλω να ξέρεις πως δεν θα σε αφήσει ποτέ η καρδιά μου.

Καλλιόπη: Το ξέρω.

Χαρά: Θεέ μου, τι έπαθα, ζαλίζομαι.

Καλλιόπη: Κι αυτό το ξέρω.

Η Χαρά πέφτει αναίσθητη. Η Καλλιόπη πλένει τα ποτήρια, παίρνει το μπουκάλι και φεύγει.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Η Καλλιόπη και η Μυρτώ ντυμένες στα μαύρα βρίσκονται στην κουζίνα. Η Μυρτώ βάζει σε δίσκο ελληνικούς καφέδες και γεμίζει μπουκαλάκια με κονιάκ. Η Καλλιόπη είναι πάνω από μία κατσαρόλα και ανακατεύει. Ακούγεται πένθιμο η καμπάνα από μακριά. Η Μυρτώ πηγαίνει δίπλα στην Καλλιόπη και κοιτάει μέσα στην κατσαρόλα.

Καλλιόπη: Σταμάτα να κλαις, Μυρτώ, σε παρακαλώ. Δεν θέλω δάκρυα μέσα στη σούπα.

Μυρτώ: Δεν μπορώ ούτε να σταματήσω να κλαίω, ούτε να πιστέψω πως η θεία Χαρά πέθανε.

Καλλιόπη: Τα δάκρυα δεν θα τη φέρουν πίσω, παιδί μου.

Μυρτώ: Προχθές το πρωί ήταν εδώ, ζύμωνε δίπλα μου και σήμερα το πρωί μπήκε μέσα στο χώμα.

Καλλιόπη: Έτσι είναι η ζωή. Δεν έχεις ακούσει που λένε πως όλα αλλάζουν σε μια στιγμή;

Μυρτώ: Μα είναι δυνατόν να πέσει στο ίδιο της το σπίτι μέσα στη νύχτα; Κι ο Νικόλας να μην ακούσει τίποτα; Δεν μπορώ να τη φαντάζομαι αβοήθητη στο πάτωμα.

Καλλιόπη: Μη βασανίζεσαι. Πιστεφέ με, δεν νομίζω πως ταλαιπωρήθηκε.

Μυρτώ: Μα ο γιατρός είπε...

Καλλιόπη: Ο γιατρός είπε πως έφυγε σε μια στιγμή από συγκοπή. Μακάρι έτσι να φύγουμε όλοι μας.

Μυρτώ: Ναι αλλά όχι μόνοι, χωρίς έναν άνθρωπο δίπλα μας τη στιγμή που φεύγουμε.

Καλλιόπη: Μόνοι ερχόμαστε, μόνοι φεύγουμε, Μυρτώ μου. Τι να τους κάνεις τους θεατές;

Μυρτώ: Θα ήθελα να τη δω να μπαίνει στην κουζίνα τώρα.

Καλλιόπη: Αυτό για το καλό όλων μας δεν θα γίνει. Θέλεις τώρα να πάρεις τους καφέδες και να πας μέσα να δεις πώς είναι και ο Νικόλας;

Μυρτώ: Ο καημένος. Έμεινε μόνος. Πάλι καλά που πρόλαβε να δοιμάσει Παπουτσάκια από τα χέρια της μάνας του.

Η Καλλιόπη αφήνει την κατσαρόλα και πάει προς τη Μυρτώ.

Καλλιόπη: Πότε έγινε αυτό;

Μυρτώ: Εεεε... Δεν ξέρω...

Η Καλλιόπη πιάνει τη Μυρτώ σφιχτά.

Καλλιόπη: Τι πήγες κι έκανες; Του τα έδωσες κρυφά χωρίς να με ρωτήσεις, βρε παλιοθήλυκο;

Μυρτώ: Ό,τι και να μου πείτε, εγώ δεν το μετανιώνω. Ειδικά για τον Νικόλα.

Καλλιόπη: Έδωσες και στον γιο μου, έτσι δεν είναι;

Η Μυρτώ κατεβάζει το κεφάλι και δεν απαντάει.

Η Καλλιόπη τη σπρώχνει και την πετάει κάτω. Η Μυρτώ αρχίζει να κλαίει.

Καλλιόπη: Μίλα! Πες τι ξέρεις! Τα φάγανε; Ήτανε μαζί; Τους είδες; Πότε έγινε;

Μυρτώ: Δεν ξέρω, κυρία Καλλιόπη! Δεν ήμουν μπροστά!

Καλλιόπη: Και τι διάολο ξέρεις;

Μυρτώ: Ξέρω πως δεν πάθανε αλλεργία και δεν πρηστήσαν όπως φοβάστε. Ο ένας είναι στο νεκροταφείο και κλαίει τη μάνα του κι ο άλλος έξω και καπνίζει το ένα τσιγάρο μετά το άλλο.

Καλλιόπη: Αυτά τα είδα κι εγώ!

Μυρτώ: Αν θέλετε να μάθω τα υπόλοιπα, θα το κάνω το Σάββατο (λέει πιο χαμηλόφωνα) που θα βγω με τον Άρη.

Η διάθεση της Καλλιόπης αλλάζει και από απειλητική γίνεται θερμή.

Καλλιόπη: Θα βγεις με τον Άρη;

Μυρτώ: Ελπίζω να μη σας πειράζει... αυτός μου το πρότεινε... Τώρα δεν ξέρω με την κηδεία αν κάτι άλλαξε και δεν θέλει...

Καλλιόπη: Θα θέλει, γιατί να μη θέλει; Οι νεκροί με τους νεκρούς και οι ζωντανοί με τους ζωντανούς λένε. Να τον πάρεις να βγείτε. Καλό θα του κάνει. Δηλαδή θα κάνει και στους δυο σας.

Η Καλλιόπη αγκαλιάζει τη Μυρτώ.

Καλλιόπη: Μη με συνερίζεσαι, κορίτσι μου... Είναι περίεργη μέρα σήμερα για όλους μας. Σκουπίσε τα μάτια σου και πήγαινε τους καφέδες μέσα, σε παρακαλώ.

Η Μυρτώ σηκώνεται σκουπίζοντας τα μάτια της, παίρνει τους καφέδες και βγαίνει από τη σκηνή.

Η Καλλιόπη επιστρέφει στην κατσαρόλα και απευθύνεται στη σούπα.

Καλλιόπη: Το άκουσες, Χαρά; Γλίτωσαν οι γιοι μας. Γλίτωσαν. Όλα καλά τα κάναμε τελικά.

Η Καλλιόπη παίρνει μια καθαρή κουτάλα και αρχίζει να ανακατεύει με αγάπη τη σούπα.

Καλλιόπη: Τελευταία φορά οι δυο μας σ' αυτή την κουζίνα, Χαρά. Για σένα θα φροντίσω να μη βασανιστείς άλλο. Θα σε γευτούν όλοι σήμερα και θα είναι σαν τα χείλη τους να σε φιλούν. Είμαι σίγουρη πως θα τους κάνεις να χαμογελάσουν.

Κάτι μου λέει πως θα έχεις μια γλυκιά και φίνα γεύση.

Σηκώνει την κουτάλα, κλείνει τα μάτια και δοκιμάζει. Σκοτάδι.

ΤΕΛΟΣ